

Maria och den lilla djävulen

När Maria gick i väntans tider och snart skulle föda Jesusbarnet, ville världens många små djävular göra allt de bara kunde för att hindra barnets födelse. Men den stora djävulen, ormen sen urbegynnens tider, var mycket sträng och sa till dem: ” Sluta genast med det där, det där är min sak – jag har mina egna planer.”

En liten rackare till djävul som satt längst bort i salen när den stora djävulen talade till dem, blev mycket arg. Han sade till sig själv: ”för rackarns!” Det är något som de små djävularna väldigt ofta säger. Sen sa han: ”jag vill inte lyda.”, för lyda är något de små djävularna absolut inte vill göra. ”Också jag har mina planer” fortsatte den lilla djävulen, ”och om jag lyckas med dem blir jag en stor djävul!” Han blåste upp sig ordentligt av stolthet över sin framtid. Och i ren begeistring viftade han vilt omkring sig med sin treudd.

Så började hela historien:

Maria och Josef skulle besöka några vänner tillsammans. De bodde inte långt borta, bara en dagsled. Men i sista ögonblicket fick Josef, som var timmerman som vi vet, helt oväntad ett viktigt och brådskande uppdrag. Han kunde bara inte resa. Vem kunde ha ordnat det så, tro? Ja, helt rätt! Det var förstås den lilla djävulen som var i farten. Han ville nämligen att Maria skulle resa ensam. Josef försökte hindra Maria att bege sig i väg. "I det tillståndet är det inte bra att du reser ensam, Maria, du kan möta farliga saker på vägen eller rentav gå vilse", sade han. Men Maria svarade: "Gud bistår mig, gör dig inga bekymmer, Josef." Och så hände det sig att Maria började ge sig iväg helt allena.

Dold bakom buskar och stenar följde den lilla djävulen efter henne. Ondskan han hade i sinnet gjorde honom glad och upprymd. Han funderade på hur han bäst skulle skrida till verket och snart kom han på vad han skulle göra. Han sprang i förväg och började flytta på stenar, buskar och träd, så att vägen som Maria skulle gå såg helt annorlunda ut än hon förväntade sig. Ja, till och med en öken trollade han fram där hon skulle gå vilse. Och det skedde, Maria hamnade i öknen och visste inte hur hon skulle gå för att komma fram. Hur mycket hon än letade så hittade hon ingen väg som förde henne vidare. Det blev senare och senare på dagen. Snart anade hon att hon skulle bli tvungen att tillbringa natten där i öknen. Med skadeglädje stod den lilla djävulen bakom stenar och sanddynor och njöt. Hans plan hade gått i lås.

Maria blev trött av allt letande. Hon satte sig ner, lutade sig mot en klippa som gav henne lite skydd mot vinden och mot sanden som börjat blåsa henne i ansiktet. Där satt hon nu i skymningen, utan mat, bara lite vatten hade hon kvar av det hon tagit med sig hemifrån. Hon var hungrig för hon hade inte ätit någonting på hela dagen. Det fanns några stora palmer i närheten med härliga dadlar hängande i klasar. Men de var så högt upp, långt ovanför marken och helt omöjliga att nå. Jesusbarnet var ju ännu inte fött och kunde inte be palmerna att böja sig ner mot jorden med sin näring. Hon blev förtvivlad och viskade: "Ack Gud hjälp mig i min nöd!"

Så snart hon hade uttalat dessa ord kom en liten skara små sandgula ökenfåglar flygandes. De satte sig precis framför henne, lade huvuden på sned och såg på henne. Snart förstod de att Maria var hungrig. Och se! I ett nu hämtade de små fåglarna kvistar med dadlar som de plockade från palmträden, ja det var så mycket att Maria kunde äta sig mätt. När mörkret kom och höljde in Maria kom små eldflugor flygande och satte sig på hennes hand. De lyste så starkt de kunde och omgav Maria med ett milt sken.

Den lilla djävulen som gömt sig bakom stenar och sanddynor såg allt detta och blev förstås väldigt arg. Han viftade vilt omkring sig med treudden. "För rackarns! Jag kommer att lyckas, jag får henne i min makt!" sa han till sig själv. Han satte igång vinden så att den växte till en mäktig

storm som piskade upp sanden. Sandkornen smattrade i ansiktet på Maria. Hon försökte skydda sig, drog manteln över huvudet som skydd och sa till sig själv: "Ack, ack, hur ska detta gå?"

Då kom sanden henne till hjälp. Den ville inte skada Maria eller rentav begrava henne. Så snart hon hade uttalat dessa ord började sandkornen att sträcka ut sina små armar och höll fast varandra. Vartenda sandkorn som kom flygandes med vinden, hjälpte till och i ett nu formades ett hölje kring Maria. Snart satt hon helt skyddat i en underbar kokong, en sådan som bara sanden kan göra. Där utanför härjade stormen men i kokongen märktes knappt någonting av det.

Stormen blev våldsamt, även den lilla djävulen fick dra rocken över öronen, han hade ju inget skydd. Men det hjälpte inte riktigt, med varje vindpust blev han mer och mer tilltäppt av sanden. Hals och näsa blev dammtorra, sanden kliade i ögon och öron. Men han var nöjd och tänkte att nu var Maria tillintetgjord på riktigt.

Det dröjde inte länge förrän ökens nattkyla kom krypandes. Riktigt kallt blev det. Men Maria märkte ingenting inne i kokongen. Hon lutade sig mot klippan som delade med sig av värmen den hade samlat in under dagen soltimmar. Maria frös inte alls. Men den lilla djävulen som var van vid helvetets hetta, han frös så rysligt ute i kylan. Han började hacka tänder så sanden i munnen knastrade.

När det blivit morgon hade stormen dragit vidare, det blev åter tyst och stilla i öknen. Det var en jobbig morgon för den lilla djävulen, så jobbigt var det att han nästan glömde bort vad han skulle göra. Med möda grävde han sig fram ur sanden, mängder med sand rann ur öronen. Han blev arg över den torra halsen och sanden som knastrade mellan tänderna. Men plötsligt kom han glatt ihåg gårdagens elakheter och skyndade sig för att genast hitta Maria begravnen i sanden. Just när han kikade fram bakom klippan såg han hur Maria gjorde en öppning i kokongen och kom välbehållen ut i morgonsolen. När den lilla djävulen såg detta blev han så arg, så fruktansvärd förnärad att han skrek otaliga "för rackarns" och sprack i tusen bitar.

Maria såg sig om och var så glad över den vackra morgonen. Men hon såg ingen väg och visste inte åt vilket håll hon skulle gå. Hon blev orolig och sade till sig själv: "Ack Herre, hur skall jag finna vägen ut ur öknen?"

Så snart hon hade uttalat dessa ord hörde hon ett "tssssss." Hon såg ner, vid hennes fötter var en liten sandfärgad orm. Hon blev förskräckt. Men ormen sade: "Var inte rädd Maria, jag gör dig ingenting. Ja, jag känner till öknen och hittar vägen, följ mig!"

Och genast slingrade sig ormen fram med stor hastighet. Maria sprang efter men hann inte ifatt ormen, så snabb var den! Snart var den försvunnen. Men se, ormen hade lämnat efter sig ett slingrande spår i ökensanden som Maria kunde följa. Snart var hon ute ur öknen. Hon hittade vägen som hon kände igen sedan tidigare och inte långt därpå var hon helt välbehållen framme hos sina vänner.

Per Andersen, översättning Felix Nieriker

